

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1427/2020
17.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Тодоровића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Панчеву Кв 121/20 од 02.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1917/20 од 21.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Тодоровића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Панчеву Кв 121/20 од 02.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1917/20 од 21.09.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Панчеву Кв 121/20 од 02.07.2020. године одбачен је захтев окривљеног АА, изјављен преко браниоца адвоката Драгана Тодоровића дана 07.06.2020. године, за понављање кривичног поступка окончаног пресудом Вишег суда у Панчеву К 44/18 од 19.03.2019. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 447/19 од 17.12.2019. године.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 1917/20 од 21.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, изјављена против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Тодоровић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев као основан и донесе пресуду којом ће у целини преиначити побијана решења.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА истиче се да је у доношењу побијаног решења (Апелационог суда у Београду Кж2 1917/20 од 21.09.2020. године), учествовао судија који је морао бити изузет од судијске дужности у конкретном случају, у поступку одлучивања по ванредном правном леку, јер је у истом предмету претходно као председник већа учествовао у доношењу одлуке Апелационог суда у Београду Кж1 311/18 од 25.09.2018. године, по жалби окривљеног на пресуду Вишег суда у Панчеву К 2/17 од 13.02.2018. године, чиме је, по ставу браниоца, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4). ЗКП, коју бранилац наводи као основ подношења захтева.

По оцени Врховног касационог суда изнети наводи захтева за заштиту законитости су неосновани.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим закоником није другачије прописано.

Одредбом члана 474. став 1. ЗКП прописано је да о захтеву за понављање кривичног поступка одлучује веће (члан 21. став 4) суда који је у ранијем поступку судио у првом степену, а ставом 2. истог члана прописано је да приликом одлучивања о захтеву члан већа неће бити судија који је учествовао у доношењу пресуде у ранијем поступку.

Наиме, из списка предмета се утврђује да је пресудом Основног суда у Панчеву К 2/17 од 13.02.2018. године окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци. Ова пресуда укинута је решењем Апелационог суда у Београду Кж1 311/18 од 25.09.2018. године и предмет враћен на поновно одлучивање првостепеном суду, у чијем доношењу је, као председник већа учествовао судија Милимир Лукић. У поновљеном поступку, донета је пресуда Вишег суда у Панчеву К 44/18 од 19.03.2019. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 447/19 од 17.12.2019. године и тим пресудама окончан је кривични поступак, а у њиховом доношењу судија Милимир Лукић није учествовао.

Међутим, исти судија – Милимир Лукић, учествовао је као председник већа у доношењу решења Апелационог суда у Београду Кж2 1917/20 од 21.09.2020. године, којим је одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Кв 121/20 од 02.07.2020. године, којим је одбачен захтев

окривљеног АА, изјављен преко браниоца - адвоката Драгана Тодоровића за понављање кривичног поступка који се против окривљеног водио и који је окончан доношењем пресуде Вишег суда у Панчеву К 44/18 од 19.03.2019. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 447/19 од 17.12.2019. године.

Дакле, у конкретном случају судија Милимир Лукић није учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком, већ у доношењу одлуке – решења, којом је првостепена пресуда први пут била укинута, након чега је поступак почео тећи изнова, а потом је након што је поновљени поступак окончан доношењем правноснажних пресуда, у чијем доношењу није учествовао, у поступку одлучивања по ванредном правном леку, као председник другостепеног већа, поступао у поступку по жалби изјављеној против првостепеног решења.

Како из свега изложеног произилази да судија Милимир Лукић, у овом кривичном поступку није поступао ни у једном својству које је прописано одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, које би представљало разлог за обавезно изузеће судије од поступања, нити је поступао супротно одредби члана 474. став 2. ЗКП, Врховни касациони суд налази да побијано другостепено решење није обухваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује се и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним решењима (члан 440. ЗКП), што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, због чега се Врховни касациони суд се у оцену тих навода, није упуштао.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је одбио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**

